

Судящий

Яків Щоголів

Раз завернув я у суд подивитись,
Як воно будуть там люди судитись.
Вийшов судящий, на всіх позирнув,
Ретязь начеплює, губи надув;
Паличку мідну у каламар тиче,
Двох чоловіків до столика кличе.
Вилізло двоє якихсь розбишак:
Око в одного таке, як буряк;
В другого вся покопирсана пика.
Це воно значить: ці два чоловіка
Добре горілки в шинку потягли,
Та, попобившись, до суду прийшли.
Палець у лоб собі вставив судящий,
Став підбирати закон підходящий.
"Ні, вже, він каже, не можна цього,
Щоб присудив я з вас, бідних, кого!
Що нам закони? Наш суд ліберальний,
В світі нікому не є підначальний!
От якби пан вас який попобив,
Я б його зараз в арешт посадив;
Я б його вивчив закона вважати,
Бідних нізащо людей зобиджати!"
Цеє почувши, побиті ракли
Спину почухали та й утікли.
Сам же судящий, як вишня червоний,
Став по стільцеві спихати закони;
Потім сердито на всіх позирнув,
Ретязь поправив та й губи надув.